

50 år i DcH

En fortælling om, hvordan en tilfældig hændelse fik afgørende betydning for mig og min familie. I 1971 skete der noget, der viste sig at blive skelsættende for mit og min families liv. Vi fik foræret en hundehvalp af min svigerfamilie. En blanding af en collie og labrador, undfanget ved et uheld. Det var en tæve, som fik navnet Strit.

TEKST & FOTOS: TORBEN ELMEDAL, DcH Holbæk

I min verden ville den blive en stor hund, som nok kunne have gavn af lidt opdragelse.

Vi boede i Tikøb, hvor Kaj annoncerede med et tre måneders dressurkursus, som jeg tilmeldte os. Ved afslutningen anbefalede Kaj mig, at vi fortsatte træningen i Helsingør-afdelingen. Jeg fulgte hans råd, og startede i C-klassen efter nytår 1972. Ved årsafslutningen blev der afholdt en konkurrence, som Strit og jeg vandt.

Vi bed på "konkurrencekrogen", og fortsatte i B-klassen og så videre. Da vi i 1974 flyttede til Holbæk, fortsatte vi i Jyderup-afdelingen indtil 1977, hvor et areal på 60 hektar, en tidligere svæveflyveplads med hangar og klublokaler, blev ledigt. Jeg henvendte mig til kommunen, og erhvervede brugsretten til det hele med det formål at starte en hundetræningsklub: Holbæk-afdelingen var startet.

De personlige konsekvenser var endeløse. Oven i hundeførerfunktionen betød det bestyrelsesarbejde, trænergerning, uddannelse af nye trænere, kredsarbejde, kredsinstruktør og senere dommergerningen og meget mere. Afdelingen blev hurtigt en succes, hvor et af højdepunkterne var, da vi "fik" landkonkurrencen (nu DM) i 1986. Mit arbejde i DcH fik hurtigt en række følgevirkninger, som senere viste sig at være betydningsfulde. Holbæks daværende dyrlæge, Falster, solgte sin praksis i 1982. Han havde i en lang årrække været Dyrenes Beskyttelses (DB) kredsformand i Holbæk Kommune. Han henvendte sig til mig og spurgte, om jeg var interesseret i at overtage kredsformandsjobbet. Det accepterede jeg, og på samme års repræsentantskabsmøde blev jeg valgt ind i bestyrelsen, og på det efterfølgende konstituerende møde kom jeg i forretningsudvalget – med speciale i hunde.

Således placeret centralt i to væsentlige landsdækkende organisationer så jeg muligheder for, at et samarbejde mellem disse kunne være til gavn for "hundesagen". På lovgivningsområdet kan nævnes forbuddet mod ha-

lekupering og brug af pig- og elhalsbånd. Med finansiering af DB afholdt DcH årlige børnesommerlejre, hvor børn kunne deltage med deres hunde. Dansk Hundekonsulenttjeneste blev desuden sat i søen, så personer, der havde problemer med deres hunde, kunne få gratis hjælp af en af tjenestens 105 konsulenter.

En af mine helt store oplevelser i mit hundeliv var en tre ugers tur til Diskobugten, hvor jeg på vegne af DB skulle undersøge forholdene for de grønlandske slædehunde.

En anden sidegevinst af mit DcH-medlemskab var, at min hustru Merete og jeg i 1976 blev engageret i arbejdet med at genskabe den danske nationale hunderace broholmeren, et opdræt, der sammen med andre engagerede personer resulterede i, at racen blev genskabt og internationalt godkendt af FCI i 1996. Vores opdræt sluttede i 2019 efter 21 kuld, da vores sidste tæve "forlod denne verden".

Jeg kombinerede selvfølgelig vores broholmeropdræt med at arbejde med racen i DcH-regi. Min interesse i racens potentiale medførte, at jeg fik kåret en han som redningshund i det daværende Civilforsvar og blev derefter medlem af IRO (den Internationale Redningshunde Organisation), hvor jeg deltog i symposier i Norge og Østrig.

Oven i alt dette fik jeg i slutfirserne sæde i Eurogroup for Animal (sammenslutningen af de europæiske dyreværnsorganisationer) i Bruxelles. Her fik jeg viden om en nyskabelse, en elektronisk mærkning af dyr. Betydningen for en mere sikker identifikation og registrering af dyr - og dermed en forøgelse af dyrevelfærden. Det tog jeg med hjem til bestyrelsen i DB, hvilket, i et samarbejde med Den Danske Dyrlægeforening og Dansk Kennel Klub, resulterede i Dansk Hunderegister (DH), hvor jeg sad som formand i de første 20 år.

I DH fik vi efterretninger om belgiske ildsjæle, der arbejdede med den samme idé. Sammen med dem og personer fra England, Polen, Frankrig og Tyskland grundlagdes EPN (European Pet Network). Bestyrelsen skulle

motivere andre lande til at oprette nationale mærknings- og registreringsorganisationer, gerne med dansk forbillede. Samtidig skulle problemet med en standardisering af de forskellige producenters transpondere/chips og scannere løses. Sammen med repræsentanter fra de lande, der var medlemmer af ISO (den Internationale Standardiserings Organisation), løstes dette efter fem års arbejde med en international standard i 1996.

Hele dette område forlod jeg i 2012 fra DH og EPN i 2013, hvor jeg var præsident de sidste tre år.

I DcH begrænsede jeg min "pensionisttilværelsesår" til hvalpetræning, som jeg lagde på hylden i 2017. Min nuværende broholmerhan, Odin, er opdraget til "husbehov", og kører en del for vogn.

Jeg er fortsat passivt medlem af DcH, DB, Broholmerselskabet (pt. i bestyrelsen) og DKK. 🐾